

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/190/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1510213032
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1510213032.6

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobkyne: P. V., O. A. Č.. X, O., zastúpená JUDr. Darinou Tomčovou, advokátkou, Záhradná č. 58, Šenkvice, proti žalovanému: Weidler Bratislava, spol. s r.o., Bratislava, Košická č. 52, IČO: 31 323 430, zastúpený advokátskou kanceláriou Šiška & Partners s.r.o., Bratislava, Palisády č. 33, IČO : 36 861 961, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie žalobkyne, žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 16C 47/2010-340 zo dňa 26.novembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i**
a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 19.004,48 € po zákonných zrážkach spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 11.05.2011 do zaplatenia, k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 1.940,83 € na bankový účet právneho zástupcu žalobkyni č. ú. SK96 1100 0000 0026 1283 4523, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol, že povinnosť žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 356,50 € uložená rozsudkom č. k. 16C 47/2010-293 zo dňa 03.10.2012, sa mení tak že žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 1.239,50 €.

2.Vo svojom rozhodnutí uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že medzi stranami konania bola uzavretá pracovná zmluva dňa 26.10.1998, na základe ktorej žalobkyňa vykonávala prácu účtovníka. Pracovný pomer bol zrušený dňa 31.3.2010 okamžitým skončením pracovného pomeru, ktorý žalovaný doručoval žalobkyni do vlastných rúk. Listom zo dňa 15.4.2010 žalobkyňa nesúhlasila s okamžitým skončením pracovného pomeru a žiadala aby ju žalovaný po skončení jej PN opätovne zamestnal. Súd rozsudkom č.k. 16C 47/2010-196 dňa 30.3.2011 návrh na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol. Uznesením zo dňa 29.2.2012, č.k. 9Co 219/2011-216, Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa nesprávne konštatoval, že žalovaný riadne skončil pracovný pomer so žalobkyňou s poukazom na informáciu Slovenskej pošty, a.s., z ktorej vyplynulo, že zásielku neprevzala žalobkyňa, keď zásielku prevzala iná osoba, bez splnomocnenia žalobkyne - jej manžel. Súd rozsudkom zo dňa 03.10.2012, č. k. 16C 47/2010-293, vo veci rozhodol a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru doručené dňa 09.04.2010 je neplatné, zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť náhradu mzdy vo výške 4.288,12 € po zákonných zrážkach. Rozsudok v časti určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, nadobudol dňom 20.11.2012 právoplatnosť. Žalobkyňa podala voči výroku, v ktorom jej súd priznal náhradu mzdy 4.288,12 € odvolanie, pričom Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd, uznesením zo dňa 28.02.2012 č. k. 9Co 663/2012-318 rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. V

odôvodnení uviedol, že súd nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nakoľko súd vychádzal z pravdepodobného zárobku a nie z listinných dôkazov - mzdových listov za mesiac január až marec 2010. Vzhľadom k vyššie uvedenému, v súlade so závermi a v intenciách rozhodnutia Krajského súdu, súd prvej inštancie vec opätovne prejednal a vo veci rozhodol.

3. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 79 ods. 1,2, § 134 ods. 1,2,3,4 Zákonníka práce účinného do 1.3.2010, keď uviedol, že predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy zamestnanca pri neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je oznámenie zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával. Náhrada mzdy prináleží zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa oznámenia zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní do času umožnenia pokračovať v práci zamestnávateľom alebo rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru. Mzdové nároky zamestnanca pri neplatnom skončení pracovného pomeru sa posudzujú v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka vo výške dvanástich mesiacov, náhradu mzdy presahujúcu uvedené časové obdobie môže súd primerane znížiť alebo nepriznať, posudzujúc konkrétne podmienky existencie alebo neexistencie nároku za čas presahujúci dvanásť mesiacov. Žalobkyňa požadovala priznať náhradu mzdy od 16.4.2010 (dňa kedy oznámila žalovanému, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní) v trvaní dvanásť mesiacov do 16.4.2011 vo výške 19.004,€ . Žalovaný žiadal návrh zamietnuť alebo nárok na náhradu mzdy nepriznať alebo ho priznať ale len vo výške a v zmysle platne uzavretej pracovnej zmluvy, keď mal zato, že žalobkyňa nepreukázala zvýšenie mzdy ani priznanie odmeny alebo prémie aby si mohla uplatniť náhradu mzdy v sume 19.004,48 €. Pri určení výšky priemernej mesačnej mzdy, súd vychádzal z kalendárneho štvrtroku 1/2010 až 3/2010, keď ďalej zistil, že žalobkyňa bola od 24.3.2010 do 31.7.2010 práce neschopná, následne od 1.8.2010 do 6.2.2011 bola nezamestnaná, evidovaná na úrade práce a od 7.2. do 7.4.2011 zamestnaná. Žalobkyňa v mesiaci január 2010 mala hrubý príjem 2.524,20 € a odpracovala 20 dní (čl. 235), v mesiaci február 2010 mala hrubý príjem 1.868,50 € a odpracovala 16 dní (čl. 237) a v mesiaci marec 2010 mala hrubý príjem 1.670,80 € a odpracovala 23 dní (čl. 239). Žalobkyňa mala týždenný fond pracovného času v rozsahu 40 hodín, dňa 16.04.2010 oznámila zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní a v čase od 24.03.2010 do 31.07.2010 bola práceneschopná.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že náhrada mzdy sa poskytuje zamestnancovi vo výške jeho priemerného zárobku. Definícia peňažného plnenia alebo plnenia peňažnej hodnoty, ktoré sa v súlade so Zákonníkom práce považujú alebo nepovažujú za mzdu, je pri výpočte priemerného zárobku dôležitá, lebo plnenia, ktoré sa nepovažujú za mzdu, nevstupujú do zúčtovanej mzdy pre výpočet priemerného zárobku. Za mzdu sa podľa § 118 ods. 2 Zákonníka nepovažuje náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca. Súd priznal žalobkyni náhradu mzdy za 8 mesiacov a 11 pracovných dní, počnúc dňom 01.08.2010 a končiac dňom 16.04.2011. Za obdobie od 24.3.2010 do 31.7.2010, žalobkyňa bola práce neschopná a za toto obdobie jej prináležali dávky nemocenského poistenia. Priemerný mesačný zárobok žalobkyne bol v rozhodujúcom období (prvý štvrtrok 2010) vo výške 2.234,25 €, ktorý je vypočítaný ako súčin priemerného hodinového zárobku vo výške 12,8464 € a priemerného počtu pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca, t. j. v rozsahu 173,92 hod. Priemerný hodinový zárobok je zistený ako mzda zúčtovaná v rozhodnom období, teda suma 6.063,50 € (2.524,20 €/január 2010 + 1.868,50 €/február 2010 + 1.670,80 €/marec 2010) a počet odpracovaných hodín zamestnancom v rozhodnom období, t. j. 472 hodín (59 odpracovaných dní x 8 hodín), teda priemerný hodinový zárobok predstavuje sumu 12,8464 €. Priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času je v rozsahu 173,92 hod., ktorý súd zistil ako súčin priemerného počtu týždňov pripadajúcich v roku na 1 mesiac (4,348 týždňa) a týždenného fondu pracovného času zamestnanca (40 hod.). Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa žalovanému oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní a tento jej žiadosti nevyhovel, súd v zmysle vyššie uvedeného priznal žalobkyni aj nárok na náhradu mzdy, ktorý si uplatnila v trvaní 12 mesiacov t.j. náhradu mzdy vo výške 19.004,48 €, ktorá predstavuje sumu 17.874,- € (2.234,25 €/mesiac x 8 mesiacov (august 2010 až marec 2011)) a sumu 1.130,48 € (11 pracovných dní v mesiaci apríl 2011 - t. j. do 16.04.2011 x 8 hod. x priemerný hodinový zárobok 12,8464 €). Uvedenú náhradu mzdy súd prvej inštancie priznal žalobkyni spolu s úrokom z omeškania v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nar.vl. č. 87/1995 Z.z. odo dňa 11.05.2011 do zaplatenia.

5. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v celkovej výške 1.940,83 €, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia a boli priznané podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Tarifná odmena vo výške 1.857,58 € podľa §

10 ods. 1, § 13 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a), c) a d) vyhlášky bola priznané za úkony : prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 05.10.2010 vo výške 91,29 € + 18,50 € = 109,79 €; účasť na pojednávaní dňa 11.11.2010 vo výške vo výške 91,29 € + 18,50 € = 109,79 €; účasť na pojednávaní dňa 02.02.2011 vo výške vo výške 91,29 € + 19,- € = 110,29 €; účasť na pojednávaní dňa 30.03.2011 vo výške vo výške 91,29 € + 19,- € = 110,29 €; písomné podanie na súd - odvolanie proti rozsudku č. k. 16C/47/2010-196 zo dňa 28.04.2011, vo výške vo výške 91,29 € + 19,- € = 110,29 €; účasť na pojednávaní dňa 09.05.2012 vo výške vo výške 91,29 € + 19,56 € = 110,85 €; účasť na pojednávaní (odročené bez prejednávania veci) dňa 21.06.2012 vo výške vo výške $(91,29 € + 19,56 €) * 1/4 = 27,71 €$; účasť na pojednávaní dňa 03.10.2012 vo výške vo výške 353,54 € + 19,56 € = 373,10 €; písomné podanie na súd - odvolanie proti rozsudku č. k. 16C/47/2010-293 - zo dňa 14.11.2012, vo výške 353,54 €; účasť na pojednávaní (odročené bez prejednávania veci) dňa 10.09.2014 vo výške vo výške $353,54 € * 1/4 = 88,39 €$; účasť na pojednávaní dňa 26.11.2014 vo výške vo výške 353,54 €, spolu vo výške 1.857,58 €. Tarifná odmena je do 02.10.2014 vypočítaná v súlade s § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky, a to zo sumy 2.196,35 €, ktorá predstavuje dovtedy žalovaný nárok. Súd na pojednávaní dňa 03.10.2012 uznesením pripustil zmenu návrhu, a to rozšírenie žalovaného nároku na sumu 19.004,48 €. Náhrada paušálnych výdavkov podľa § 16 ods. 3 vyhlášky prislúcha advokátovi za dva úkony právnej služby poskytnuté v roku 2010 vo výške 14,42 € ($2 \times 7,21 €$), za tri úkony právnej služby poskytnuté v roku 2011 vo výške 22,23 € ($3 \times 7,41 €$), za štyri úkony právnej služby poskytnuté v roku 2012 vo výške 30,52 € ($4 \times 7,41 €$) a za dva úkony právnej služby poskytnuté v roku 2014 vo výške 16,08 € ($2 \times 8,04 €$), spolu 83,25 €. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa žiadala priznať náhradu trov právneho zastúpenia za úkony: písomné podanie na súd - vyjadrenie vo veci samej zo dňa 08.11.2010, písomné podanie na súd - vyjadrenie vo veci samej zo dňa 16.11.2010, písomné podanie na súd - vyjadrenie vo veci samej zo dňa 02.02.2011, písomné podanie na súd - vyjadrenie vo veci samej zo dňa 10.05.2012, písomné podanie na súd - vyjadrenie vo veci samej zo dňa 15.06.2012, písomné podanie na súd - vyjadrenie vo veci samej zo dňa 01.10.2012, súd však náhradu týchto trov nepriznal, nakoľko nepovažoval tieto trovy za účelne vynaložené.

6. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh súd prvej inštancie rozhodol s odkazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d) zákona o súdnych poplatkoch a vzhľadom na výsledok konania v zmysle § 2 ods. 2 zákona uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku, kde podľa položky č. 1, písmeno a), b) sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je výška súdneho poplatku za návrh o určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru 99,50 € a z návrhu na určenie náhrady mzdy je vo výške 1.140,- €.

7. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorej odvolanie smerovalo proti časti výroku, v ktorom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej náhradu trov konania vo výške 1.940,83 € na účet jej právneho zástupcu. Z odôvodnenia napadnutej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že „tarifná odmena je do 2.10.2014 vypočítaná v súlade s § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov v znení nesk. predpisov a to zo sumy 2.196,35 €, ktorá predstavuje dovtedy žalovaný nárok.“ Ona v zmysle § 79 Zákonníka práce žiadala náhradu mzdy minimálne za 12 mesiacov, t.j. podľa žalobného petitu bola žiadaná náhrada mzdy vo výške $2.196,35 € \times 12 \text{ mesiacov} = 26.356,20 €$. Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval pri výpočte náhrady trov zastúpenia nesprávne, keďže za základ pre výpočet jedného úkonu tarifnej odmeny považoval len sumu náhrady mzdy za jeden mesiac, pričom ona žiadala v návrhu minimálne 12 mesiacov. Zároveň poukázala na tú skutočnosť, že okrem žalobného návrhu už podaním zo dňa 16.11.2010 žiadala priznať náhradu mzdy za 12 mesiacov, na čom som následne trvala počas celého súdneho konania. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutej časti rozhodnutia tiež uviedol, že nepriznal žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia za šesť úkonov - písomné podania na súd z dôvodu, „že tieto trovy nepovažuje za účelne vynaložené.“ Vyššie citovaný záver súdu prvej inštancie stupňa považuje za nepresvedčivý a v rozpore so zákonom. Žalobkyňa žiadala aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a priznal jej náhradu trov prvoinstančného konania podľa špecifikácie zo dňa 26.11.2014 a náhradu trov odvolacieho konania.

8. Proti tomuto rozsudku a to v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalovaný, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Mal zato, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S rozsahom a vyhodnotením vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nesúhlasil, nakoľko súd dokazovanie navrhnuté stranami konania nevykonal vôbec a v priamej súvislosti s touto skutočnosťou možno konštatovať, že rozhodnutie súdu nevychádza z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností a je založené na nesprávnych skutkových a

právnych zisteniach. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite nevysporiadal s právnym posúdením prípadu, kde iba jednoducho konštatoval nesplnenie podmienky definovanej právnym predpisom bez bližšej právnej analýzy a aplikácie na konkrétnu situáciu existujúcu medzi žalobkyňou a ním a nezohľadnil a bez vykonania dokazovania ani nemal možnosť zohľadniť skutkový stav veci. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil bez toho, aby sa vysporiadal so všetkými ním vznesenými významnými námietkami a preto je napadnutý rozsudok aj nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie nezistil riadne a spoľahlivo skutočnú výšku priemernej mzdy, nevykonával riadne dokazovanie, navrhované dôkazy nerealizoval, nebral do úvahy výsledky a obsah súdnych konaní prebiehajúcich na tamomšom súde sp. zn. 39C 117/2011 a 24C 170/2010, v ktorých sa jasne preukázalo a ustálilo, že žalobkyňa si neoprávnene navyšovala mzdu. Paradoxne k takémuto záveru súdu v predmetných dvoch konaniach prispeli aj žalobkyňou navrhnutí svedkovia, ktorí napr. pán S. vypovedali zavádzajúco, nepresvedčivo. Poukázal tiež nato, že on po výzve žalobkyne, aby ju ďalej zamestnával, bol nútený ju písomne informovať, že vzhľadom na rozsah škody, ktorý mu spôsobila aj s pánom V. H. Ž., bol nútený minimalizovať podnikanie v SR a všetky podstatné služby t.j. aj vedenie účtovníctva outsourcovať, teda ju ďalej nemôže zamestnávať. V prípade, ak by ju aj zamestnal, čo vzhľadom na danú situáciu bolo a je nemožné, mohol by jej poskytnúť len takú mzdu, akú by preukázateľne dosiahla v súlade s jej pracovnou zmluvou v znení jej Dodatku. V súvislosti s určením výšky náhrady mzdy si uviedol, že súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky nárokov žalobkyne na náhradu mzdy mal vychádzať zo mzdy vo výške 15.000 Sk (497,91 €) v znení dodatku zo dňa 26.10.1998 (ďalej len ako Dodatok), v zmysle ktorého mzda žalobkyne pozostáva zo základnej mzdy vo výške cca 50% z pôvodnej mzdy, t.j. 8.000 Sk (265,55 €), podielu na hospodárskom výsledku vo výške cca 30% pôvodnej mzdy, t.j. 4.800 Sk (159,33 €) a z osobného ohodnotenia vo výške cca 20% pôvodnej mzdy, t.j. 3.200 Sk (106,22 €). Dodatok tak de facto poskytoval žalovanému možnosť mzdu žalobkyňi znížiť, nakoľko táto z časti priamo závisela od hospodárskeho výsledku žalovaného a časť pozostávala z osobného ohodnotenia žalobkyne. Uviedol, že ak má teda náhrada mzdy predstavovať pre zamestnávateľa sankciu za to, že bezdôvodne pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, je s poukazom na vyššie uvedené zrejme, že v prípade, ak by súd prvej inštancie žalobkyňi priznal náhradu mzdy v takom rozsahu v akom žiada, jednalo by sa o sankciu neprimeranú, nakoľko by súd prvej inštancie žalobkyňi priznal peňažné plnenie, na ktoré primárne nárok nikdy nemala, a to navyše v prípade, v ktorom je prinajmenšom otáznne, či okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa vôbec bolo bezdôvodné alebo nie. Záverom žalovaný informoval odvolací súd, že na Okresnom súde Bratislava V bol dňa 2.12.2014 podaný návrh na obnovu konania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, v zmysle ktorého konajúci súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou je neplatné a ktorý časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.2012, ktoré konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 47 Cpr 39/2014.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa v tom zmysle, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti náhrady mzdy považuje za vecne správne, v súlade s názorom vysloveným v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu zo dňa 28.2.2012 č.k. 9Co 663/2012-318, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, ako aj v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o výške prisúdenej náhrady mzdy správne vychádzal z ust. § 134 ods. 1 Zákonníka práce, kde za rozhodujúce obdobie pre výpočet priemerného zárobku určil január až marec 2010 (pracovný pomer mal skončiť okamžitým skončením dňa 9.4.2010). Pri samotnom výpočte vychádzal z obsahu mzdového listu žalobkyne za r. 2010, ktorý v konaní predložil žalovaný. V uvedenom období zúčtovanie miezd ona nevykonávala pre práceneschopnosť, zabezpečil ho žalovaný inak, pričom sám v mzdovom liste naučtoval jej hrubý príjem v marci 2010 v sume 1.670,80 €. Uvedená skutočnosť je v rozpore s tvrdením žalovaného v konaní, že nevedel akú mzdu si vypláca, lebo jej podľa dodatku k pracovnej zmluve prináležal hrubý mesačný zárobok len v sume 8.000 Sk, t.j. 265,55 € (čo nie je ani minimálna mzda v r. 2010). Mala zato, že podľa ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce súd správne ustálil, že nárok na náhradu mzdy jej patrí od 16.4.2010, kedy písomne oznámila žalovanému, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní. Podľa ods. 2 cit. ust. Zákonníka práce jej nárok bol od uvedeného dátumu v dĺžke 12 mesiacov, keď rovnako správne jej súd nepriznal náhradu mzdy za obdobie jej práceneschopnosti, čo ani nežiadala.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne ani k jej vyjadreniu k jeho odvolaniu písomne nevyjadril.

11. Odvolací súd uznesením č.k. 9 Co 190/2015-399 zo dňa 12.9.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.9.2016 v zmysle § 164 C.s.p. prerušil odvolacie konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V o obnovu konania pod sp. zn. 47 Cpr 39/2014.

12. Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V o obnovu konania pod sp. zn. 47 Cpr 39/2014 bolo právoplatne skončené Uznesením Okresného súdu Bratislava V č.k. 47 Cpr 39/2014-58 zo dňa

10.8.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.11.2016 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 CoPr 13/2016-86 zo dňa 30.9.2016, ktorým odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 16 C 47/2010 povolil. Po odpadnutí prekážky, pre ktorú bolo odvolacie konanie prerušené, potom odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 165 ods. 1 C.s.p. pokračoval v odvolacom konaní.

13. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania s poukazom na ustanovenie § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

15. Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 16C 47/2010-340 zo dňa 26.novembra 2014, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni vo výške 19.004,48€ s príslušenstvom titulom náhradu mzdy pri neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 31.3.2010 o neplatnosti ktorého rozhodol súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č.k. 16 C 47/2010-293 zo dňa 3.10.2012, ktorý rozsudok v časti určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.2012.

16. Ako už bolo uvedené vyššie Okresný súd Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 47 Cpr 39/2014 o obnovu konania, právoplatne rozhodol Uznesením č.k. 47 Cpr 39/2014-58 v spojení Uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 CoPr 13/2016-86 tak, že povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 16 C 47/2010. Právoplatnosť rozhodnutia o povolení obnovy konania má v zmysle § 415 ods. 2 C.s.p. za následok, že sa odkladá právoplatnosť rozhodnutia v konaní v ktorom bola obnova konania povolená, t.j. rozsudku č.k. 16 C 47/2010-293 zo dňa 3.10.2012, v časti určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.3.2010 je neplatné. To znamená, že tento rozsudok stratil účinky záväznosti a hľadá sa naň, ako keby ex nunc prestal existovať.

17. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce platného a účinného do 31.12.2010 ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

18. Citované ustanovenie § 79 upravuje následky, ktoré vyvoláva právne relevantná skutočnosť, a to že skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bolo súdom vyhlásené za neplatné. Inými slovami povedané súd rozhodujúci o nároku na náhradu mzdy je viazaný rozhodnutím súdu o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 36/2000). Nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru nemožno prisúdiť, kým nie je právoplatným rozhodnutím určené, že právny úkon, ktorým mal byť skončený pracovný pomer, je neplatný (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 180/2009).

19. V dôsledku povolenia obnovy konania tu absentuje právoplatné rozhodnutie o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru dané žalovaným žalobkyni dňa 31.3.2010. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť odvolací súd nemá možnosť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade mzdy z titulu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru ako vecne správny potvrdiť a rovnako nemá možnosť ani ho zmeniť a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil / § 389 ods. 1 C.s.p. / a vec mu vrátil na ďalšie konanie / § 391 ods. 1 C.s.p. /.

20. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude vzhľadom na rozhodnutie o povolení obnovy konania postupovať v zmysle § 416 a nasl. C.s.p. a opätovne rozhodnúť o žalobe žalobkyni, ktorou sa domáhala určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy, keď rozhodnutie musí byť presvedčivé, preskúmateľné a musí mať všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2,3,4 C.s.p..

21. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie ako o trovách prvostupňového tak i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).